

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunnskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19.

Den 1ste Juli 1894.

43de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Eldste James E. Talmage for den theologiske Klasse
i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 279.)

Daabsmaaden. I vor Afhandling om Daabens Hensigt og Nødvendighed er der sagt meget angaaende den Bigtighed, som denne Indvielses-Ceremoni har i Herrens Øjne. Det er dersør naturligt, at der skal være en bestemt foreskrevne Form, hvorefter denne Ordinanse bør forrettes. Mange kristne Sekter have bestemte Indlemmelsesceremonier, hvor i Vandet fremstilles som et nødvendigt Element; i nogle tilfælde er denne Ordinanse imidlertid indskrænket til, at Præsten blot berører Daabskandidatens Hoved med sine i Vand dyppede fingre; ved andre Lejligheder bruges det at overose eller bestække Personens Ansigt, og efter Andre Fordre, at hele Personen skal nedfænkes i Vandet. De Sidste-Dages Hellige påastaa, at den hellige Skrift ikke indeholder Twetydigheder angaaende den rette og antagelige Daabsmaade, og de erklære frimodig deres Tro, at hele Legemets Nedfænk-

ning i Vandet, udført af en af Frelseren hemhndiget Ejener eller Representant, er den eneste rette Form, og denne deres Tro er grundet paa følgende Punkter: 1) At den oprindelige Anvendelse og Mening af Udtrykket Daab, med dets beslægtede Ord, betegner Nedfænkelse; 2) at Ordinansens symboliske Mening ikke opbevares i nogen anden Skikkelse; 3) at Skriften beviser, at Guds aabenbarede Ord saavel gjennem Fortidens som gjennem Nutidens Profeters Mund forestriver Neddyrhning som Daabens sande Form.

1) Ordet Daab (engelsk »baptism«) stammer, som det er anerkjendt af alle Sproggransvere, fra det græske baptos, batizo, hvilket bogstavelig betyder at neddytte eller at nedfænke. Det er sandt, at Ord i ethvert levende Sprog maa ske ere utsatte for mere eller mindre at undergaa Forandringer i deres Mening, og nogle Autoriteter ere villige

til at tro, at det omisprugte Udtryk kan være ligesaa anvendeligt paa Overførsel eller Bestænkelse med Vand som paa virkelig Begravelse eller Nedskænkelse i det flydende Element. Det vilde derfor være interessant at erkynlige os over den almindelige Opsattelse af dette Udtryk paa Kristi Tid; thi som det synes, ansaa Frelseren det i sine Prædikener om Daaben for overflodigt at modificere eller paa nogen Maade udbrede sig over dette Ords Bethydning og selvfolgelig maa vi antage, at Verbumet „døbe“ havde en bestemt og utvetydig Mening til dem, som modtog hans Lærdomme. Af den Maade, hvorpaa de græske og latinske Forfattere brugte det oprindelige Udtryk, hvoraf nogle Eksempler her ansøres*), kunne vi tyde-

*) **Hvorledes Ordet „døbe“ anvendtes i gamle Dage.** Følgende Citater henviser til den almindelige Mening af det græske Udtryk, fra hvilket vort Ord „døbe“ nedstammer. I det Hele tager finde vi, at Meningen deraf er Nedskænkelse. (Se Millennial Star, 21. Aarg., Side 687—8.)

Historiestriveren Polybus, som levede i det andet Jahrhundreder før Kristus, benytter sig af følgende Udtryk: I en Beretning om et Slag mellem den carthageniensiske og romerske Flaade ved Kysten af Sicilien siger han: „Om Nogle blev haadt forcerede af Hjenden, trak de sig, paa Grund af deres hurtige Fart, tilbage i aaben Sø, derpaa vendte de om igjen og angreb deres Forfolgere, som var i Spidsen, de gave dem mange Stød og „døbte“ adskillige af deres Skibe.“ (1 Bog 51 Kap.)

Den samme Skribent stildrer de romerske Soldaters Tog over Floden Trebia: „Da de fulde tage over Trebia, hvilken paa Grund af Regnen var svulmet op over dens sædvanlige Stand, var det med Vanskelighed, at Infanteriet gik over, de blev „døbte“ op til Bryret.“ (3 Bog 72 Kap.)

I en Beretning om en Katastrofe, som tilstodde de romerske Skibe ved Syrakus, siger han: „Nogle væltede, men det største Antal, da de med deres Forstavn skyttede ned fra en Højde, blev „døbte“ og synedes med Vand.“

Strabo, som levede paa Kristi Tid, bruger Ordet „døbt“ i samme Bethydning. Han beskriver et Slags Fisteredstøb saaledes: „Det tabes

lig se, at de dermed forstode, at en virkelig Nedskænkelse i Vandet var den eneste rette Bethydning deraf. Nutidens Grækere mene, at Daaben betyder Begravelse i Vandet, og derfor praktiserede, naar de skal kristnes, Neddyppelse som den eneste rette Maade at døbes paa.*). Med亨syn til et saadan

ikke om det falder i Sven, thi det er sammenføjet af Eg og Fyr, saaledes, at selv om Egetræet formedelst sin Thygde bliver „døbt“, vil den øvrige Del deraf flyde og er saaledes let at gjenfinde.“

Strabo henviser ligeledes til visse saltholdige Søers Væreevne saaledes: „Vandet i disse smager salt, men det har en anden Egenskab, thi selv Holt, som ikke kunne svømme, resikere ikke at blive „døbte“ i det, men flyde som en Stok paa Overfladen.“

Den samme Skribent siger, idet han omtaler en Saltvandsstøb i Tatta: „Vandet danner en Skørpe omkring Alt, som „døbes“ i det, saaledes, at om man nedskærer en Krans deri, dannet af Siv, saa er den, naar den tages op, forandret til en Krans af Salt.“

Da Strabo omtaler en Art Beg fra Indsøen Sirbonis, siger han: „Det flyder paa Overfladen paa Grund af Vandets Natur, hvilket, som vi sagde, er saaledes bestoffet, at man ikke behøver at svømme i det, thi en Person kan gaa paa det uden at „døbes.““

Dio Cassius siger, da han beretter om en heftig Storm i Nærheden af Rom: „Sikrene paa Tiberfloden, der var ankrede i Nærheden af Byen og nedad mod Flodens Mundning, blev „døbte.““

Paa et andet Sted stildrer den samme Skribent den Sikrønne, der modte nogle af Curios Soldater paa deres Flygt fra Judas Armeer: „Ikke saa faa af disse Flygtninge omkom, mange blev tilbageblaaede i deres Forsøg paa at komme ombord paa Sikrene, og Andre „døbtes“, medens de vare i Baadene, formedelst deres Thygde.“

I sin Hentydning til Byzantineres Sikrønne, der forsøgte at undslip Belejringen, ved at tage ud tilss, siger han: „Paa Grund af Bindens usædvanlige Hæftighed blev nogle af dem „døbte.““

*) **Daab iblandt Grækere.** „Det er rimeligt at antage, at de indfødte Grækere forstode deres eget Sprog bedre end de Fremmede, og de have altid forstaet, at Ordet Daab betyder Neddyppelse, og lige siden Kristendommens tidligste Dage til vor Tid have de døbt og døbe endnu med Neddyppelsens Daab.“ — Robinson.

Argument burde vi dog ihukomme, at filologiske Beviser, hvor afgjørende de end kunne synes at være, ikke ere af den kraftigste Slags. Lader os derfor forbigaa disse og overveje andre og stærkere Fornuftgrunde.

2) Daabsceremoniens Symbol haves ikke i nogen anden Form end Nedstænkning i Vand. Frelseren sammenlignede Daaben med en Fødsel og sagde, at en saadan var nødvendig for at indkomme i Himmeriges Rige. (Joh. 3, 3—5.) Og sikkertlig, Ingen kan sige, at en Fødsel kan sammenlignes med, at man stænker nogle Draaber Vand i Ansigtet eller paa Hovedet. Blandt de Udmærkelser, som have bidraget til Kristi fremstaende Stilling som Lærer blandt Lærere, var hans bestemte og kraftige Maade at bruge Sproget paa ikke den mindste; hans Sammenligninger ere altid slaaende, hans billedlige Talemaader udtryksfulde, hans Parabler overbevisende, og en jaa upassende Sammenligning som at sammenligne Bestænkelse med en Fødsel, er aldeles fremmed for den store Mesters Undervisningsmethode.

Daaben er ogsaa udtrykkelig blevet lignet med en Begravelse, efterfulgt af en Opstandelse; og Gud har gjennem dette Symbol af hans Sons legemlige Død og Opstandelse lovet at stjænke Syndernes Forladelse. Paulus siger i sit Brev til Romerne:

„Bide I ikke, at vi, saa mange som ere døbte til Jesus Kristus, ere døbte til hans Død? Vi ere altjaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus er oprejst fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. Thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være det i Lighed med hans Opstandelse.“ (Rom. 6, 3—5.) I sit Brev til Kolosenserne siger den samme

Apostel: „Begravne med ham i Dæben, i ham ere I og medopprejste formedst Troen paa Guds Kraft, som oprejste ham fra de Døde.“ (Kol. 2, 12.) Blandt alle de forskellige Daabsmaader, som bruges af Menneskene, er Nedstænkelse den eneste, som betegner en Fødsel, hvilket tilkjendegiver Begyndelsen til et nyt Levnet, eller Gravens Sovn med efterfølgende Sejer over Døden.

3) Skriftlige Beviser bekræfte ingen anden Form end Neddypelse som ghyldig. Kristus selv blev døbt paa denne Maade. Vi læse, at efter Ceremonien „steg hans straks op af Vandet.“ (Matt. 3, 16. 17., Mark. 1, 10. 11). At Frelserens Daab blev anerkjendt af Faderen, bevises tydelig ved den Åabenbarelse, som sjæbliggeligt paafulgte Ordinansen, idet den Helligaand neddalede i en Dues Skifte, og Røsten hørtes: „Denne er min Son den Elskelige, i hvilken jeg har Behagelighed.“ Johannes, som paa Grund af sit guddommelige Kald til Tilnavnet Døberen, døbte i Jordan (Mark. 1, 4. 5.); og vi læse, at han senere hen døbte i Ennon, nær ved Salem, „fordi der var meget Vand“ (Joh. 3, 23.); havde han døbt med Bestænkelsens Daab, da vilde blot lidt Vand været tilstrækligt for en Mængde Mennesker.

Vi læse om den æthiopiske Gilding, en Kammersvend hos Dronning Candace af Æthiopien, hans hastige Ømbendelse og om, hvorledes han blev døbt. Filippus prædikede Kristi Lære for ham, medens de hjorte sammen i Hofmandens Vogn; Kammersvenden troede paa sin inspirerede Lærers Ord, og han ønskede, at blive døbt, hvilket Filippus indvilligede i, „og han bød Vognen holde, og de nedstege begge i Vandet, baade Filippus og Gildingen; og han døbte ham. Men der de opstege af Vandet, bortrykkede Herrens Vand Filippus, og Gildingen

saa ham ikke mere; thi drog han sin Bej med Glæde." (Ap. Gj. 8, 26—39.) Beretningen om dette Tilfælde er klar og tydelig, og det er let at indse, at den Maade, hvorpaa Filippus døbte, var ved Neddypelse.

Det bevises af verdig Historie, at Neddypelse var den eneste Daab blandt de Kristne i de to første Aarhundreder, og at andre Daabsformer ikke bleve almindelige førend i Slutningen af det trettende Aarhundrede.*)

***Daab blandt de første Kristne.** Historien giver mange Beviser paa, at Daaben i det første Aarhundrede, uforsteds ubelukkende ved Nedskænking. Tertullian omtaler Daabsceremonien, som den blev forrettet paa hans Tid, saaledes: „Det gør ingen Forstjel, enten man bliver tvættet i Havet eller i en Dam, i en Flod eller i en Kilde, i en Indsø eller i en Kanal; ejheller er der nogen Forstjel mellem dem, som Johannes døbte i Jordan, og dem, som Petrus døbte i Tiberfloden . . . Vi ere nedskænkte i Vandet.“

Følgende ere kun nogle af de mangfoldige Beviser, som Historien giver (se Mellenial Star, 21. Aarg., Side 769):

Justin Martyr beskriver Ceremonien, som han selv praktiserede den. Efter først at have bestrevet Daabskandidatens Forberedelsesøksamten fortæller han: „Derefter lede vi dem til et Sted, hvor der er Vand, og de sades paanh med den samme Gjenfødsel, hvorigennem vi blevne fødte. Thi Nedskænningen i Vandet udfores i Gud Faderens og Alles Herres, i Jesu Kristi vor Frælers og i den Helligaands Navn; derefter Kristus har sagt: „Uden Nogen bliver født paanh, kan han ikke se Guds Rige.““

Bisstop Bennet siger angaaende den Fremgangsmaade, de første Kristne brugte: „De førte dem ned i Vandet og lagde dem under Vandet, ligesom en Mand bliver lagt i en Grab; og de sagde disse Ord: „Jeg døber (eller tvætter) Dig i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn“; derefter blev de løftede op igjen og blevne iførte rene Klæder; og herfra komme disse Udtryk: at være døbte til hans Døb, at være begravne med ham i Daaben til Døden, at være opreste med ham, at paataage sig den Herre Jesus Kristus, at aflagge det gamle Menneske og iføre det nu Menneske o. s. v.“

„Det betvivles ikke, at Apostlerne neddyppede dem, som de døbte . . . Og de gamle Kirke-

Det er let at indse, at Ordinanser, der vare indstiftede formedelst Myndighed, vilde undergaa Fordrejesser, naar den ydre Form af disse skulde administreres og Fuldmagten til at forrette dem blev borttagen; dog have disse Forandringer haft en gradvis Tilvækst; Misdannesser eller Vandstringer, der have deres Ophav fra en fordærvet Konstitution, udvikles ikke paa en Dag; vi have deraf fuld Grund til at antage, at Daabens rette Form saavel som andre af Kristus indstiftede Ordinanser blev nærmest efterfulgte i den første Periode efter hans og hans Apostles Forvaltning i Kjødet. Efterhaanden som Vantroens Mørke tiltog, og Præstedommets Fuldmagt og Myndighed blev borttagen fra Jordens samtidig med Herrens Ejeneres Marthydød, fandt mange Forandringer Sted; højstaaende Gejstlige i de forskjellige Kirkesamfund dannede sig Løve til sig selv og deres Efterfølgere. I Begyndelsen af det tredje Aarhundrede bestemte Bisloppen i Carthago, at Personer, som havde et daarligt Hælbred, kunde paa en antagelig Maade blive døbte med Bestenkelse eller Overølse; i Følge denne Eftergivenhed blev den rette og oprindelige Maade at døbe paa mindre populær, og hætteriske, af Mennesker opfundne Skifte blevne indførte i dens Sted.

fædres Bidneskyrd bevise tydeligt, at den øldre Kirke fulgte deres Eksempl.“ — Vossius.

„Den øldgamle Maade at døbe paa var saa at sige at begrave Personen i Vandet og siden løfte ham op igjen.“ — Erkebisopt Secker.

„Nedskænkle“ var den almindelige Maade, hvorpaa Daaben forrettedes i den tidligere Kirke . . . Det er uden al Twivl, at Neddypelse var den almindelige Maade at forrette Daaben paa, ejheller blev den affasset, da Barnebaaben indførtes . . . Bestenkelse kom gradvis i Brug i Stedet for Neddypelse, dog uden at den Sidstnævnte egenlig blev forlæst.“ — Canon Farrar.

Daab blandt Nephiterne udførtes udelukkende ved Neddyppelse. Det store Omfang, i hvilket Daaben blev prædiket og forrettet blandt Folket i Tidsrummet fra Lehi og Moroni, er allerede blevet fremvist. Da Frelseren aabenbarede sig for sit Folk paa det amerikanske Fastland, gav han dem meget tydelige Instruksioner med Hensyn til den Maade, hvorpaa denne Ordinanse skulde udføres. Følgende ere hans Ord:

„Sandelig siger jeg Eder, at hvo, som omvender sig fra sine Synder, formedelst Eders Ord, og ønsker at vorde døbte i mit Navn, dem skulle I døbe paa denne Maade: Se, I skulle gaa ned og staa i Vandet, og i mit Navn skulle I døbe dem.

Dg nu se, disse ere de Ord, som I skulle sige, efter at have kaldet dem ved Navn:

Med Fuldmagt fra Jesum Kristum døber jeg Dig i Faderens, Sonnens og den Helligaands Navn. Amen.

Og da skulle I nedænke dem under Vandet og bringe dem op igjen ud af Vandet.

Og paa denne Maade skulle I døbe i mit Navn; thi se, sandelig siger jeg Eder, at Faderen og Sonnen og den Helligaand ere Et; jeg er i Faderen og Faderen er i mig, og Faderen og jeg ere Et.“ (3 Nephi 11, 23—27.)

Nutidens Daab, som den er forestrevet gjennem Åabenbaring, udføres efter det samme Monster. Den første Daab i denne Husholdning blev forrettet paa Joseph Smith og Oliver Cowdery, hvilke døbte hverandre i Følge Besaling af et himmelsk Sendebud, fra hvem de havde modtaget Fuldmagt til at forrette i denne hellige Ordinanse, og dette Sendebud var ikke nogen mindre Personlighed end Johannes den Døber, Messias' Forløber. Joseph Smith beskriver denne Begivenhed saa-

ledes: „Følgelig gif vi og blevе døbte; først døbte jeg ham, og derefter døbte han mig Straaks efter at vi vare komne op af Vandet, efterat vi vare blevne døbte, nøde vi store og herlige Velsignelser fra vor himmelske Fader.“ (Pearl of Great Price.)

I en Åabenbaring angaaende kirkelig Bestyrelse, dateret April 1830, foreskriver Herren den nøjagtige Daabsmaade, som han ønsker, den skal forrettes i denne nærværende Uddeling. Han siger: „Daaben forrettes paa følgende Maade med alle dem, der omvender sig: Den Mand, som er kaldet af Gud og har Fuldmagt fra Jesum Kristus til at døbe, gaar ned i Vandet med det Menneske, der har fremstillet sig til Daab, og siger, idet han kalder det ved Navn: 'Med Fuldmagt fra Jesum Kristum døber jeg dig i Faderens, Sonnens og den Helligaands Navn. Amen.' Da skal han nedlade Mennesket under Vandet, og derpaa bringe det op igjen.“ (Pagtenes Bog 2, 21.)

Herren vilde ikke have foreskrevet Ordene henhørende til denne Ceremoni, hvis han ikke ønskede, at de skulde anvendes, og derfor have Eldster og Præster i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ingen personlig Myndighed til at forandre den af Gud givne Form, ved at lægge noget til, tage noget fra eller forandre den paa nogen- somhelst Maade.

Daab og „Gjendøbning.“ Der gives visse særegne Omstændigheder, under hvilke det er tilladeligt for en og samme Person at modtage Daabsordinansen mere end en Gang. For Eksempel, om En, der er blevet indlemmet i Kirken ved Daab, trækker sig tilbage derfra eller bliver udelukket af Samme, og han senere omvender sig og ønsker at gjenoverholde sin Stilling i Kirken, saa er der ingen anden Maade, hvor-

paa dette kan ske, end ved Daab. Alligevel er dette en Gjentagelse af den Indlemmelsesordinanse, som forhen blev administreret. Der er ingen Gjendoblesordinanse i denne Kirke, der adskiller sig i Natur, Form eller Egenskab fra den almindelige Daab; og derfor, om Daaben skal udføres paa en Person, som forhen er blevet dobt, saa er Ceremonien aldeles den samme, som den var ved den første Daab. Hølgende Udtryk som „jeg gjendøber Dig,” i Stedet for „jeg dober Dig,” med Tilføjelse af „for din Pagts Fornhylse” eller „fordine Synders Forladelse,” ere for Nærværende ikke berettigede eller autoriserede, i hvorvel saadanne Udtryk have været brugte af Eldster og Præster, der have forrettet Ordinansen i denne Kirke.

Fornustens Bydende forener sig med Kirkens præsiderende Autoriteters Røst i Misbilligelsen af hvilkensomhelst vildfarende Afsvigelse fra den af Herren bestemte Fremgangsmaade; Forandringer i Ceremonier, der ere forestrevne ved Autoritet, kunne kun udføres ved Autoritet, og vi maa for at erholde Undervisning i disse Henseender se op til ham, som holder Fuldmagtens Nøgler her paa Jorden.

En „Gjendobning,” det vil sige en Gjentagelse af denne ukunstede Ordinanse paa samme Maade, som den først blev forrettet, kan under visse Omstændigheder fordres af Kirkens Autoriteter, naar det tilsyneladende retsfærdiggjøres, at dette bliver udfort. Saaledes se vi i Kirkens tidligste Dage i Utah, hvor Medlemmerne samledes under mange prøvende og ugunstige Omstændigheder, efter lange og besværlige Rejser, hvor der mange Gange hengik lange Tider, da de ikke havde Anledning til at bivaane kirkelige Møder eller til at iagttagte andre religiose Skifte, at det var en meget viis Tilsynshedelse af Præ-

sident Young, at Kirkens Medlemmer skulde gjentage deres Lydhedsloft mod Gud og hans Sag og paanhj stadsfæste deres Fællesskab i Kirken ved, at hver og En lod sig dobe. Og siden, da der vedblev at komme andre Emigranteskaber, som havde tilbragt Rejsen under lignende besværlige Omstændigheder og haft den samme bitre Erfaring at gjen-nemgaa, og mange kom fra affidesliggende Grene af Kirken, hvilke tildels varer usfuldstændigt organiserede, og hvis Medlemmers virkelige Stilling i Kirken paa Grund heraf ikke saa let kunne bevistes, saa blev de tilladte at modtage Daabens Ordinanse paanhj. Men det var aldrig Meningen, at dette skulde blive en almindelig Brug, og langt mindre, at det skulde blive fastsat som en Regel i Kirken. De Sidste-Dages Hellige bekjede sig ikke at være Ana-baptister (Gjendøbere).

„**Gjendobning**“ omtales i Skriften paa hørst saa Steder; og det kan tydeligt sees, at i ethvert Tilfælde have de eksisterende Omstændigheder gjort den nødvendig. Vi læse saaledes, at Paulus dopte visse saakalde Disciple i Efesus, uagtet de allerede, som de sagde, var blevne dochte med Johannes Daab. (Ap. Gj. 19, 1—6.) Men i dette Tilfælde se vi, at Apostelen med god Grund nærede Twivl om, at den, som havde udført denne Daab var i Besiddelse af den fornødne Fuldmagt, eller at Daabskandidaterne havde faaet tilstrækkelig Undervisning, førend de modtogte Ordinansen; han adspørger dem for at erfare, om deres Daab var ghyldig, og siger: „Til i den Helligaand, der I bleve troende?“ Hvorpaa de svarede: „Vi have ikke engang hørt, at der er en Helligaand.“ Forbauset over dette Svar spørger han efter: „Med hvilken Daab bleve I da dochte?“ Og de svarede: „Med Johannes’ Daab.“

Men Paulus vidste, saavel som vi ved, at Johannes prædikede Omvendelsens Daab i Vand, men at han altid kundgjorde, at denne kun var en Forberedelse til den store Daab med Fld, som Kristus skulle bringe. Paa Grund af saadanne utilfredsstillende Beviser angaaende deres Daabs Ghuldighed besluttede Paulus derfor, at alle disse tolv gudfrugtige Efeser skulle døbes i Jesu Kristi Navn, hvorefter han lagde sine Hænder paa dem, og de modtoge den Helligaand.

Den Daab, som Kristus indstiftede blandt Nephiterne, var i en stor Grad en „Gjendøbelse“ (3 Nephi 11, 21—28; thi, som vi allerede have set, var Læren om Daab lært og praktiseret iblandt Folket lige siden Lehis Tid; og Nephi den Første, som Frelseren gav Mænighed til at dobe efter hans Bortgang, var sikkertigen forhen blevet dobt, thi han og hans Medarbejdere i Embedets Forvaltning havde været særdeles ivrige i at prædike om Daabens Nødvendighed (3 Nephi 7, 23—26.); og deres Arbejde havde en markelig Fremgang. Men selv i dette Tilfælde var der maaßke opstaaet megen Urigtighed i Maaden, hvorpaa, og maaßke ogsaa i den Aand, hvormed Ordinansen skulle udføres, thi Frelseren bebrejdede dem i sine Instrukser til dem angaaende Daabsmaaden for den Uenighed og Twist, der havde været raadende blandt den angaaende Daaben. (3 Nephi 11, 21—30.) Dette Folks Daab blev derfor gjort gyldig ved en myndig Administration i Følge Guds forestrevne Maade.

I Forbigaaende fæstes vor Øpmærksomhed paa det Faktum, at i disse Tilfælde, hvor Personer blandt Nephiterne bleve døbte paanh, brugtes de samme Ord som ved den første Daab, og dette skete formedelst udtrykkelig Be-

faling fra Herren tilligemed en indtrængende Advarsel om, at de ikke skulle have Twistigheder iblandt sig. Hvorfor skulle da Præsterne i vor Tid forsøge at forandre Formen, saa at den kan passe Daabskandidatens Stilling, som forhen er blevet dobt?

At samme Person døbes flere Gange burde ikke tillades af Kirken. Man kan let forvildes til at tro, at Daaben tilbydes som et bekvemt Middel for at erholde Syndernes Forladelse, hvor ofte den end gjentages. En saadan Opsattelse egner sig imidlertid mere til at undskylde Synden end til at forebygge den, eftersom dens stadelige Følger kunne undgaaes paa saa let en Maade. Overken Guds forestrevne Lov eller de Instrukser, som gives af hans levende Drakler i Kirken, tyde paa, at Daaben er et Middel til at erholde Syndernes Forladelse for dem, som allerede tilhøre Kristi Hjord. Alle Saadanne, som ikke have syndet indtil Doden, er lovet Syndernes Forladelse, ved at de bekjende deres Synder og omvende sig af ganske Hjerte (se Syndernes Forladelse i Nr. 17, Side 260); og det fordres ikke af dem, at de skulle døbes; dersom Medlemmer af denne Klasse skulle gjentagende lade sig døbe, vilde det dog ikke være dem til Syndernes Forladelse, undtagen de gjorde en oprigtig Omvendelse. Vor dodelige Naturs Skrøbelighed og vor Tilbøjelighed til Synd leder os altid til at begaa Fejl; men hvis vi een Gang slutte en Pagt med Herren i Daabens Vande og derefter søge at adlyde hans Bud og Love, da er han naadig til at tilgive vores smaa Forfeelser, naar vi vise en sand og oprigtig Omvendelse, og foruden en saadan Omvendelse, vil Daaben, hvor ofte den end gjentages, være til ingen Mytte. (Fortsættet.)

Den 1ste Juli 1894.

Et Raad til Eldsterne.

Til Eldsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Kjære Brødre!

Bisse Personer, som synes at have en Attraa efter at vinde Anseelse, og som ville tage Fordel af den Udmærkelse og Værdighed, som en Diskussion med Eldsterne i denne Kirke vilde give dem, have sendt Opsordringer til fremstaende Eldster i Kirken om at holde Diskussioner om Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Lærdomme og om dens Ret til guddommelig Myndighed. I California og paa andre Steder have denne Slags Folk i den senere Tid været meget vedholdende i at forlange, at saadan Opsordringer skulde efterkommes. Det Spørgsmaal, som de have bestemt for Diskussion, har været:

Først: Var Brigham Young Joseph Smiths lovlige og retmæssige Eftertræder i det profetiske Embede og til Præsidentskabet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige?

For det Andet: Er Utah det udvalgte Sted for de Helliges Indsamling i de sidste Dage i Folge Profeternes og Seeren Joseph Smiths Ord?

Vi meddele hermed Eldsterne paa denne offentlige Maade, at vi betragte det som aldeles unsydvendigt for at haandhæve Kirkens Lærdomme eller for at bevise Præstedommets Myndighed hos de præsiderende Autoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige at behytte en saadan Fremgangsmaade. Vi overlade til Herren at stadsfeste og opretholde; thi vi anse det for Daarstab at henstille Præstedommets eller Kirkens Fordringer til Menneskenes Omdømme eller Afgjørelse. Herren har sagt: „Af deres Frugter skulle J kjende dem;“ og vi kunne tillidsfuldt henvise til dette og være forvisjede om, at Folk, som søger efter Sandheden i Haab om at finde det Vidnesbyrd, Sandheden altid medfører, kunne lettere erholde denne Kundstab gjennem en stille Undersøgelse og taus Jagttagelse end gjennem stridbare Diskussioner.

Det er dersor vort Raad til enhver Eldste, som har modtaget en saadan Opsordring, at han ikke tager nogensomhelst Forholdsregel for at efterkomme den ved at møde sine Udfordrere, men at han overlader dem aldeles til sig selv.

Ingen Eldste bør under disse Forhold føle, at han er under noget Ansvar, eller at han har sat sig i Miskredit derved, at han afflaar at deltage i Diskussioner, hvori han maatte blive indviklet; alt saadan Ansvar ville vi frivillig paatage os. Vi ønske ydermere, at det skulde iagttaages, at dette er vort Raad til alle vore Eldster saavel hjemme som i Adspredelsen.

Eders Brødre:

Wilford Woodruff, George Q. Cannon, Joseph F. Smith,
første Præsidentskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Afsloshing.

Efter et hæderligt fuldbyrdet Arbejde løses følgende Brødre fra deres Virksomhed som Missionærer i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion med Emigrationen, som afgaaer fra København den 17de Juli:

Eldsterne James Andersen, John Johnson og Hans P. Jørgensen fra at arbejde i Aarhus Konference;

Eldste Andreas Johansen fra at arbejde i Kristiania Konference;

Eldste Ludvig S. Hansen fra at arbejde i Skåne Konference og

Eldsterne August Malmquist, Amel B. Jensen og John W. Dehlin fra at arbejde i Stockholm Konference.

Disse Brødre have Alle arbejdet med Flid og Midkærhed for at kundgjøre det frelsende Budstaben iblandt deres Medmennesker, og vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse og at Herrens Besignalser maa følge dem i Fremtiden.

Peter Snundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Fra Missionsfeltet.

Vi have modtaget en interessant Strivelse fra Eldste P. C. Rasmussen, Forstander for Trondhjems Gren, Norge, hvori meddeles, at en vis Fru Nielsen for en Tid siden holdt et Foredrag i nævnte By. Fruen, som figer, at hun har været i Utah, averterede i Aviserne, at hendes Foredrag skulde omhandle Emnet: „Mormonerne i Utah.“

Foredraget — om det kan kaldes et saadant —, som afholdtes i Baptistkapellet for en Førsamling af cirka 250 Personer, udgjorde en Tirade af gamle Historier om Lovlosshed, Mord og Plyndring i Mormonernes Land og det var helt igjennem saa hensynsløst og blottet for Sandhed, at vore Brødre, som vare nærværende, ikke kunde forlade Førsamlingen, før de i al Höflichkeit havde forlangt at faa en Samtale med Fruen i Førsamlingens Nærværelse angaaende de Punkter, som vare blevne fremsatte. Da dette ikke bevilgedes, lejede Eldsterne

senere hen Arbejderforeningens Lokale, hvor Broder P. C. Rasmussen for en Førsamling af omtrent 350 Personer, holdt et Foredrag til Førsvar for de Sidste-Dages Hellige angaaende de falske Beklædninger mod dem, som vare blevne uttalte af nævnte Fru Nielsen.

Broder Rasmussen, hvis Svar modtages med spændt Øpmærksamhed, behandler paa en fortællig Maade alle de Punkter, som blevne fremsatte af Fru Nielsen i Baptistkapellet. Det vilde i sin Helhed udgjøre en stor Opsats for vore Læsere, men eftersom Bladsen i Stjernen for Nærværende ikke tillader os fuldstændig at giengive hans Førsvarstale, gjøre vi dersra nogle Uddrag: Til Svar paa den Paafstand, at „Mormonerne“ ere hengivne til Dræfkenstab, og at over Værtshusdørene i Utah læses „Helliget Herren,“ tillod Taleren sig at opnæse Folgende af en fremstaende norsk Forfatter, som blandt Undet skriver: „I de Huse, hvor jeg

var Gjæst, saa jeg intet Mærkværdigt; jeg saa kun friske, rodkindede Børn. Deres Mødre saa sunde og friske ud, og Pigerne vare meget smukke — landlige Skønheder naturligvis; dog saa jeg mange, som kunde passere for Skønheder i vores største Byer. De vare Østre af velstaaende Forældre, havde rejst meget og vare opdragne i tidsmæssige Skoler. Mormonerne maa ikke drikke stærke Drikke eller bruge Tobak i nogensomhelst Form. Ikke noget andet Folk kunde have tænkt paa at bosætte sig i denne øde Ørken, men alligevel ere de nu næsten Alle velstaaende. Grubedriften indbragte i Året 1890 en Sum af 14,346,783 Dollars. Hvede og alle andre Slags Kornsorter vokse godt; Utah ejer 300,000 Stykker Hornkvæg, 100,000 Heste og 1,500,000 Faar. Desforuden findes der Mineralfilder, undommelige Kuslejer, Edelstene, Marmor og Bhgningssten og mange Sundhedsbadeanstalter."

Broder Rasmussen fortæller: „Jeg har selv levet i Utah i elleve Åar, og jeg ved, at Alt det, som jeg har oplæst for Eder, er Sandhed. Der findes ikke Udsjænkningssteder i Utah, over hvilke Døre der staar skrevet „Helliget Herren;“ deshværende maa det erkendes, at der findes Værtshuse, men de, som drive denne Forretning, tilhøre ikke de Sidste Dages Helliges Samfund; thi hvis Nogen af dem ville paataage sig en saadan Beskjæftigelse og ikke ophøre dermed, da vilde han blive udelukket af Samfundet. Drunkenstaben er en Last, som modarbejdes af alle Kræfter. Statistiske Rapporter fra Utah viser, at 95 Procent af Befolkningen dersteds bo i deres egne Huse, og i Følge det Bidnesbyrd, der gives af Eders egen Forfatter, have vi der en Befolkning af glade Kvinder og friske og velopdragne Børn. Er dette et Kjendetegn paa

Drunkenstab? Betragt en Familie, hvor Manden er en Drunker, og se, om man der vil finde et Forhold af Uafhængighed, Velstand og Glæde, eller om Kvinderne sees at være hentærede af Sorger og Bekymringer; se, om Børnene ere friske og røde i deres Kinder, eller om de se blege og sorgmodige ud, og om ikke deres klæder vidne om Fatiggdom og Armod. Dersor er denne Beskyldning om Drunkenstab falsk, og den har ikke den mindste Skygge af Sandhed."

Deresfor gik Taleren over til at besvare den gruelige Beskyldning, at der som Nogen apostaserer fra Mormonkirken i Utah, saa bliver hans Hals overskaaren fra det ene Øre til det andet, hans Legeme lemlestet, og Indvoldene blive udtagne o. s. v., — en Beskyldning saa fræk, at han ikke havde ventet at faa den at høre i en offentlig Forsamling. Han sagde, at dette var ikke alene et Angreb mod Mormonerne som et Folk, men ligeledes mod de Forenede Staters Regjering, under hvil Banner saadanne Lovovertrædelser ikke kunde tillades. Han forklarede om Forholdene i Republikken, og hvorledes dens Embedsmænd i de forskjellige Departementer, det være sig det lovgivende, det judicielle eller det øksekutive, ere valgte af Folket, samt at mange af Embedsmændene i Utah Territorium ere indsatte af de Forenede Staters Præsident, at Dommere og Retsembedsmænd dersteds ligeledes ere indsatte, og at desuden et Regiment af de Forenede Staters Soldater er stationeret der, som uden Twivl vilde blive opfordret til at stride ind, derjom en saadan Beskyldning som den, der er gjort af Fru Nielsen, virkelig havde nogen Grund; men da Fruen imidlertid figer, at hun har erholdt sin Underretning fra Apo-stater, saa viser jo dette, at disse endnu

ere i Livet, hvilket ikke funde været Tilfældet, hvis hendes Paastand, „at Hælsen paa alle Apostater blev overstaaren,” var Sandhed.

Da Fru Nielsen senere hen i sin Tale gjør Angreb mod Skolevæsenet, Børneopdragelsen, Slaveriet blandt Kvinderne m. m., saa møder Broder Rasmussen disse Beskyldninger med samme Eftertryk og fremlægger det Faktum, som tydelig ses, at hendes Udtalelser ere ugrundede og uden Spor af Sandhed. Der er dog een Udtalelse af Fru Nielsen, nemlig den „at Mormonismen er saa vel organiseret, at den ikke kan udryddes, saa længe Verden Verden staar,” som Broder Rasmussen Intet har at indvende imod, men han siger, at dette er Sandhed, og tilføjer, at den skal bestaa til evig Tid.

Han slutter sin Forsvarstale med at afslægge et kraftigt Vidnesbyrd om Jesu

Kristi Kirkes Oprettelse i vore Dage med Apostler, Profeter og andre Embedsmænd, iflædte med det hellige Præstedommes Fuldmagt og Myndighed, og at dette stætte gennem guddommelig Aabenbarelse fra Himmelten. Han fremholder Nødvendigheden af at adlyde Evangeliets første Principer, nemlig Tro, Omvendelse, Daab i Vand til Syndernes Forladelse og Modtagelsen af den Helligaands Gave ved Hænders Paalæggelse. Han tækkede de Forsamlede for den Opmærksomhed, de havde skænket ham, nedbad Herrens Belsignelse over dem og tilkjendegav, at Mødet vilde sluttes med Afsyngelse af den samme Sang, som Tabernakel-sangkoret i Salt Lake City sang paa Verdensudstillingen i September Maaned f. A., da det modtog Guldbmedalje og et Tusinde Dollars i Præmie.

Forældres Pligter overfor deres Born.

Bemærkninger af Apostle Heber J. Grant i Tabernaklet i Salt Lake City den 6te April 1894.

Det er altid en Glæde for mig at have Lejlighed til at mødes med de Sidste-Dages Hellige, og jeg glæder mig derved i Dag. Jeg har frysset mig overmaade ved de Raad, som ere givne her, og jeg ønsker hjertelig, at medens jeg fremstiller mig for Eder denne Eftermiddag, jeg da maa have Fordelen af Eders Tro og Forbønner. Jeg glæder mig meget i Jesu Kristi Evangelium, der er aabenbaret i denne Tid, og jeg har et alvorligt Ønske, at jeg maa være i Stand til at ordne mit Liv saaledes, i Forening med de øvrige Sidste-Dages Hellige, at mit Sind aldrig maa blive formørket, at jeg aldrig maa afvige fra

Sandheden eller overtræde nogen af de Bagter, jeg har indgaaet med Herren. Min højeste Stræben er at kjende min himmelske Faders Willie og have Kraft og Styrke til at udføre den i mit daglige Liv, og det samme Ønske har jeg for alle de Sidste-Dages Hellige.

Jeg erkjender tilfulde det Faktum, at Herren, i Forhold til vor Flid, Trofasthed og Ydmighed i at holde hans Bud vil velsigne os og staa os bi i vort Arbejde; og det er Alles Pligt at lære Guds Vilje at kjende.

Da jeg hørte Br. Merrill denne Morgen sige, at han havde mødt adskillige Hellige, som ikke ansaa det for

en Pligt at lære deres Børn Salighedens Plan og at døbe dem, naar de ere otte Aar gamle, men som vilde tilslade deres Børn at voge til Ansvarlighedsalderen og da fremlægge Evangeliet for dem og overlade til deres egen Afsgjørelse, enten de vilde annamme eller forkaste det — da kunde jeg ikke danne mig nogen anden Slutning, end at saadanne Individer agte deres egne Ideer og deres egen Dommekraft højere end Guds Bud og Besalinger, og at de mangle Tro paa Jesu Kristi Evangelium og ikke have et grundfæstet Bidnesbyrd i deres Hjerter, angaaende det Arbejde, hvori de ere delagtige. En Mand, som har det Bidnesbyrd, at han er ansat i Guds Tjeneste, vurderer et saadant Bidnesbyrd mere end sit eget Liv, og jeg tror, at jeg med Sikkerhed kan sige, at det største Ønske hos enhver Sidste-Dages Hellig er, at deres Børn maa opvoge i Respekt og Paaskjonnelse af Evangeliet og holde Guds Besalinger, saa at de funne frøselses i hans Rige.

Det er en ligefrem Urimelighed at forestille sig og forvente, at dersom Falskhed og Ugudelighed saas i et Barns Sind gjennem Livet, at vi i et Nu funne plante i det samme Sind en Sæd, der kan frembringe Sandhedens Frugter.

Jeg erindrer, at jeg for en Tid siden talte i en Konference og bemærkede, at vi vilde kalde en Landmand en Idiot, der vilde bede enhver, der gif forbi hans Land, at kaste nogle saa Ukrudtsfrø deri og holde paa dermed for 21 Aar, og derpaa saa god Sæd deri og forvente en god Høst.

Jeg og min Hustru kjende maaske Multiplikationstabellen, men derfor kan jeg ikke vente, at mine Børn skulle have denne Kundskab medfødt. Jeg kan maaske vide, at Evangeliet er Sandhed, og min Hustru tillige være i Besiddelse

af denne Kundskab, men jeg kan ikke for et Øjeblik tro, at mine Børn fødes med denne Kundskab.

Vi modtage Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed ved at adlyde og efterleve det, og paa denne Maade alene ville vore Børn lære det; men dersom vi ikke lære dem, og dersom de ikke vandre paa den trange Sti, som leder til evigt Liv, saa ville de aldrig modtage denne Kundskab for sig selv.

Jeg har hørt Folk sige, at deres Børn vare fødte Arvinger til alle Øster i den nye og evige Pagt, og uden Forskjel fra deres Side ville de opvokse med Kundskab om Evangeliet. Jeg ønsker at sige til Eder, at dette er ikke en sandfærdig Værdom, men den er i direkte Modstætning til vor himmelske Faders Besaling. Vi have Herrens Ord tydeligt fremlagt for de Sidste-Dages Hellige, ikke som en Formaning, men som en Lov, at de skulde lære deres Børn. De lyde saaledes i Pagens Bog:

„Og etter: Saafremt som Forældre i Zion eller i nogen af dens organiserede Staver have Børn, og ikke undervise dem i Lærdommen om Omvendelse, Tro paa Kristum, den levende Guds Søn, paa Daab og paa den Helligaand ved Haandspaalæggelse, til de ere otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoveder; thi dette skal være en Lov for Zions Indvaanere og i alle dens Staver, der blive organiserede. Og deres Børn skulle døbes til Forladelse for deres Synder, naar de ere otte Aar gamle og annamme Haandspaalæggelse, og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede, og at vandre retstafcent for Herren. Og Zions Indvaanere skulle ogsaa ihukomme Sabbathens Dag, at holde den hellig. Og Zions Indvaanere skulle ogsaa ihukomme deres Arbejder, saafremt de er bestillede

til at arbejde, i al Trofæb, thi Lediggængeren skal ihukommes for Herren. Jeg, Herren er ikke tilfreds med Zions Indvænere; thi der ere Lediggængere blandt dem, og deres Børn opvokse ogsaa i Ugudelighed; ejheller søger de med Flid Evighedens Rigdomme; men deres Øjne ere fulde af Begjærlighed. Disse Ting burde ikke være og maa bortskaffes blandt dem." (Pagtens Bog 22, 4.)

Og etter staar der:

"Hvo er jeg, siger Herren, der har forjættet og ikke opfyldt Forjættelsen? Jeg besaler og Mennesket adlyder ikke; jeg gjenkalder, og de erholde ikke Belsignelsen. Da sige de i deres Hjerter: Dette er ikke Guds Gjerning; thi hans Forjættelser blive ikke opfyldte. Men vee Saabanne; thi deres Løn venter dem nedenfra og ikke ovenfra." (Pagtens Bog 18, 6.)

Herren har givet os den Besaling, at vi skulle lære vores Børn Evangeliets Principer og lade dem døbes, naar de ere otte Aar gamle; dersom vi forsømme at opfylde denne Besaling, vil Herren tilbageholde de Belsignelser, han har lovet, og vi ville have Sorg og Gærem-

melje ved at se vores Børn opvokse uden at have nogen Alttraa til at tjene Gud; og senere hen i deres Liv, naar vi forsøge at fremstælle Evangeliets Principer for dem, da vil det som en almindelig Ting vise sig frugtesløst.

Katholikerne rose sig af, at om de blive anbetroede Børns Undervisning indtil de opnaa 12 Aars Alderen, saa udfordre de hele Verden til at drage dem bort fra deres Lære. Dersom vi gjøre vor Pligt i at lære vores Børn Evangeliets Principer, saa bør vi ogsaa være i Stand til at udfordre Verden til at drage dem bort fra Sandheden, naar Katholikerne kunne vove at udfordre den fra at lede dem bort fra Bilsfarelser.

Enhver Fader, der elsker Evangeliet, er villig og rede til at gaa til Jordens End for at prædike det, og en af de største Glæder, en Mand kan have, er at bringe Sjæle til Sandhedens Kundskaab; men det burde være en større Glæde for os at oplære vores Børn i Frelsens Plan og forståa, at vi derved kunne være i Stand til at frelse og opnøje dem i Guds Rige. Maa Herren velsigne Eder Alle. Amen.

Deseret News.

Kunsten at tie.

"Den største Beltalenhed bestaar i Kunsten — at tie!"

Det er en Kunst, en stor Kunst, at kunne tie — i rette Stund.

"At tale er Sølv, men at tie er Guld!" hedder det som bekjendt; og dog! Hvem har ikke personligt og overfor Andre erfaret, hvilken uheldig Virkning en ilde anbragt Taushed kan have, naar man enten tier af Mangel paa Mod, af Svaghed, Trods, Magelighed

eller for den hære Husfreds Skjold. Taushedens Kunst bestaar derfor i første Linie deri, at man ikke tier i Utidel Et Ord, der er talt i rette Stund, kan bevirke Undere og være af uberegnelig Rækkevidde — et uoverlagt Ord derimod gror hyppigt videre i det Skjulte, lig den onde Gjerning, der ved stædig at forplante sig kun kan avle Ondt, thi: "Det Ord, der er undsluppet os, bliver let Herre over os; vi ere kun Herre

over Ordet, saalænge vi beholde det for os selv!" „Bogt paa Din Tunge!“ siger derfor ogsaa et gammelt godt Ord-sprog, ja, man kan trostigt paastaa, at det egenlig kun er den lille, onde Tunge — ikke blot onde Tungers Ønd-skab — der ofte er Noden til alt Øndt.

„Hvad Hjertet er fuldt af, løber Munden over med,“ siger man jo, og derfor hører just den rette Tojen af „Mundens Magt“ med til Selvbeher-stelsens allerfarligste Kunst. Men paa den anden Side kan Tausheden dog ogsaa under Omstændigheder være en stor Efterladenhedssynd, der ikke hævner sig i mindre Grad end Snakkesalighedens Overtrædelsessynd, denne Synd, som man jo saa gjerne vil tillægge Kvindeljønnet, hvem man i Almindelighed vil fratjende al Besiddelse af Taus-hedens Dyd.

Men til Trods for dette er den kvindelige Tunge dog bedre end dens Ry! Thi hvem kan vel, naar det kommer an paa at aflægge en Taalmodighedsprøve, bedre og længere tie og taale end Kvinden? Hvem formaar saaledes som hun i Stilhed at bringe disse smaa og store Øfre, Dag efter Dag at finde sig i disse lyd- og klage-løse Savn og Indskrænkninger, der er saameget vanskeligere at bære og vejer saameget tungere i Vægtskaalen, fordi „Ingen veed Noget derom.“ Netop Kvinden, der — som man siger — bærer sit Hjerte paa Tungen, fordi hun stædig føler Trang til at udtales, hvad der sætter hendes Følelser i Bevægelse, netop hun forstaar Taushedens sande Kunst og forstaar at udføre den med et Heltemod, som ingen Mand kan overtræffe.

„Taushed, Taalmod og latter gavne mere, end man fatter!“

Hvilken Kvinde og særlig hvilken Husmoder har ikke haft Lejlighed til at

ersfare Nyttien af denne gamle, prøvede Recept! Tause Handlinger ere mere talende end højlydte Ord, og ved en talende Taushed kan man undertiden udtrykke og opnaa mere, langt mere end ved den mest indtrængende, time-lange Tale — Alt naturligvis dog paa rette Maade og til rette Tid; det er netop det, det kommer an paa, thi: „Er Ordet paa Læben bortflojet, Du henter det aldrig tilbage. Ikke om Angeren straks med Firspand hørte bagester.“

Og hvor mange forskellige Maader gives der ikke at udtrykke en stum-talende Taushed paa: ved Mine og Haand-bevægelse, ved Blik og Smil. Alt kan finde Udtryk herved: højeste Ros og strengeste Dadel, farpeste Kritik og fasteste Beslutning saavel som resigneret Taalmod, vrangbillig Føjelighed, Krænkelse, forstolket eller udfordrende Trods. Som vi se, kan Tausheden i dette Tilfælde virke opmunrende eller nedtrykkende, forsønende eller opirrende, anklagende og fordommende, saarende, ja haanende. Meget lidt træffende turde derfor den saa ofte brugte og misbrugte Talemaade være, at: „Hvem, der tier, samtykker!“

Men naar skal man da tie, og naar skal man tale? Det bedste Svar herpaa giver Hjertet, den bedste Dommer herom er Kvindens Takt og Sans for det Passende. Desuden maa naturligvis Tauheden Kunst som enhver anden Kunst læres og øves samt kræve sine Lærepengel. „Ungdommen har let til Ord og Handling,“ og først den mere modne Erfaring finder den rette Bekslen mellem Ordet i rette Stund og hin Taushed, der som en god Genius vaager over Hjemmets og Egteskabets Lykke og giver Husmoderen den trolddomskraftige Talisman, der stedse viser sin Magt ved: Kunsten at tie!

Blanding.

Frankrigs Præsident, Sadi Carnot, blev den 24de Juni ved et Dolfeststil i Brystet myrdet af en Italiener ved Navn Casario Geovanni Santo.

Casimir Périer blev af Kongressen i Versailles den 27de Juni valgt til den franske Republik's Præsident.

Otte Hundrede og elleve russiske Forbrydere, der var dømte til haardt Straf arbejde, affendtes forleden fra Ødesja til Sachalin paa Siberiens østre Kyst. I blandt dem var 411 Mordere, 186 Ærve og Røvere, 63 Mordbrændere, 24 Kirkethve, 23 Falsknere og 27 bortromte Fanger. Blandt de Sidstnævnte var en Fange, som havde romt 4 Gange og nu er blevet dømt til livsvarigt Strafarbejde paa Sachalin. De øvrige Fanger varre dømte for mindre Forbrydelse.

Paris er den By i Verden, der har det største Antal Skredere, Tapetserere, Parkevner, Modehandlere, Syppiger og Forfattere. London er den By, der har de fleste Ingeniører, Bogtrykkere og Boghandlere. Amsterdam nyder det twivsommme Ry at have de fleste Lagerkarle, medens Bryssel er den By, i hvilken Drengene tidligst ryger Cigar. Berlin gaar i Spidsen, hvad Oldrikere, Florents hvad Blomsterpiger, og Neapel hvad Lazaroner angaaer. Alt sammen ifølge en Statistik, der maaske ikke er helt paalidelig, men som for Tiden gaar sin Runde gjennem Europas Presse.

I Staten Ohio har man fundet et fuldstændigt vel bevaret Skelet af en Mastodon. Knoglerne vejede til sammen 1700 Pund.

Det er det tredje forhistoriske Kæmpedyr af samme Art, der er fundet paa samme Sted.

Den største Sølvklump, som et Bergværk nogensinde har ydet, fandtes nylig i den saakalde Smugglers Mine i Colorado. Den vældige Blok, der tilfældig opdagedes af nogle Arbejdere, viste sig at være næsten rent Sølv og repræsenterer en Kapital af omtrent 100,000 Kroner.

Det engelske nationale Selskab til Afsværgelse af Grusomheder mod Børn holdt forleden Generalforsamling i London. Af Aarsberetningen fremgaar det, at Selskabet i det forløbne Åar har faaet 7000 Personer straffede for Mishandling af Børn. De 7000 har faaet til sammen 1000 Aars Fængsel og 36,000 Kr. i Bøder. Af alle til Politiet indgivne Klager førte kun 332 ikke til Maalet. I de ti Åar, Selskabet har bestaaet, har det hjulpet 109,000 Børn.

Pavens Arkiv. Redaktør Emil Opffer, der for Tiden opholder sig i Rom, striver til sit Blad „Nyborg Av.“, at en dansk theologisk Kandidat Hr. Moltesen er i Rom for at studere Domme og Resolutioner i det pavelige Arkiv i Batiklanet. Det er kun faa Åar, siden Arkivet blev gjort tilgjængeligt for Studium.

Fra Norden har hidtil kun vor Landsmand, Professor P. A. Munch, benyttet sig deraf, forend Hr. Moltesen kom. Tyskland har sendt atten Theologer derved for systematisk at udgrænse Arkivet, og dette Arbejde vil tage 20 Åar for dem. Hr. Moltesen har foreløbig taget sig for at eftergaa de Banbiller m. m., som vedrøre Norden, og som ere udstedte under Pave Leo den 10de, der var

samtidig med Christian den Anden, altsaa paa Overgangen til Reformationstiden. Det er et betydeligt Arbejde og Studium, der udfordres for at gennemgaa de pavelige Folianter. En enkelt Pave, som har regeret i 10 Aar, har f. Eks. leveret 10 Folianter Altstykker, hver paa 1000 tæt skrevne Sider i det latinske Sprog. Og de latinske Manuskripter ere naturligvis ikke lette at tyde. Selv-følgelig kan der gaa hele Dage, uden at Hr. Moltesen træffer et Ord, der bører Norden, og hans Studium kræver derfor et ikke ringe Kvantum Taalmodighed. Han har ogsaa sin Opmærksomhed henvendt paa Buller, der angaa Sverige og Norge, og han venter, at eventuelle skandinaviske Brødre, der komme til Rom med samme Hverv, ville vise samme Beredvillighed overfor Danmark. — Nordvesten.

Dødsfald.

Johan A. Evensen, født i Bardal, Norge, den 26de Oktober 1827, afgik ved Døden af Astma, i Logan, Cache Co., Utah, den 15de Maj 1894.

Broder Evensen annammede Evangeliet i Christiania den 18de Maj 1853, og emigrerede til Utah i 1874. Han har levet et eksemplarist Liv og været trofast i Evangeliet, og han døde med en herlig Opstandelse.

Henriette Meier Førster, født i Kallundborg, Holbæk Amt, Danmark, den 27de December 1820, afgik ved Døden af Vatersot i Salt Lake City, den 26de Maj 1894. Hun var en af de første 15 Individer, der blevet døbte i København den 12te August 1850. I Aaret 1862 emigrerede hun til Salt Lake City og har altid været en ydmyg, trofast og fredelæsende Kvinde. Hun har udført meget Arbejde i Herrens Hus for sine afdøde Slegtinge, og efter Indvielsen af Salt Lake Tempel blev hun kaldet til at arbejde i Husetets hellige Ordinanser, i hvilke hun forrettede til den 25de April 1894.

Lauritz Hjorth, født i Aalborg, Danmark, den 4de Oktober 1835, afgik ved Døden i Salt Lake City den 24de Maj 1894; han annammede Evangeliet og emigrerede i 1872.

Inndhold.

Bore Troesartikler	289	Føreldres Pligter overfor deres Børn	299
Ned. Ann.		Kunsten at tie	301
Et Raad til Eldsterne	296	Blandinger	303
Afløsning	297	Dødsfald	304
Fra Missionsfeltet	297		

København.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen).

1894.